

Berila**1. Berilo iz Apostolskih del, 10,34-43**

³⁴ Tedaj je Peter spregovoril: »³⁷ Veste, kaj se je dogajalo po vsej Judeji, začeni v Galileji, po krstu, ki ga je oznanjal Janez:³⁸ Veste o Jezusu iz Nazareta, ki ga je Bog mazilil s Svetim Duhom in z močjo; hodil je iz kraja v kraj ter delal dobra dela in ozdravljaj vse, ki so bili pod hudičevo oblastjo, zakaj Bog je bil z njim. ³⁹ Mi smo pričevali vsemu, kar je storil v judovski deželi in v Jeruzalemu. Razpeli so ga na križ in usmrtili. ⁴⁰ Bog pa ga je obudil tretji dan in mu dal, da se je očitno prikazoval, ⁴¹ ne vsemu ljudstvu, temveč pričam, ki jih je Bog vnaprej izbral, nam, ki smo z njim jedli in pili, potem ko je vstal od mrtvih.⁴² Nam je tudi naročil, naj oznanjamo ljudstvu in pričamo, da je on tisti, ki ga je Bog določil za sodnika živih in mrtvih. ⁴³ O njem pričujejo vsi preroki: Vsakomur, ki veruje vanj, so v njegovem imenu odpuščeni grehi.«

PS 118, 1-2.16-17.22-23

Odpev: To je dan, ki ga je Gospod naredil.

¹ Zahvaljajte se GOSPODU, ker je dober,
ker na veke traja njegova dobrota.

² Naj vendar reče Izrael:

»Ker na veke traja njegova dobrota.«

Odpev:

¹⁶ GOSPODOVA desnica se je vzdignila,
GOSPODOVA desnica dela mogočne reči.«

¹⁷ Ne bom umrl, ne, živel bom
in pripovedoval o GOSPODOVIH delih.

Odpev:

²² Kamen, ki so ga zidarji zavrgli,
je postal vogalni kamen.*

²³ Od GOSPODA je bilo to;
to je čudovito v naših očeh.

2. Berilo, Iz Pavlovega pisma Kološanom, 3,1-4

¹ Če ste torej vstali s Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na Božji desnici. ² Mislite na to, kar je zgoraj, ne na to, kar je na zemlji. ³ Kajti umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu. ⁴ Ko se bo prikazal Kristus, vaše življenje, tedaj se boste tudi vi prikazali z njim v slavi.

Evanglij po Janezu, 20,1-9

¹ Prvi dan tedna je prišla Marija Magdalena navsezgodaj, še v temi, h grobu in je videla, da je kamen odstranjen od groba.² Tedaj je stekla in prišla k Simonu Petru in k drugemu učencu, ki ga je imel Jezus rad, ter jima rekla: »Gospoda so vzeli iz groba in ne vemo, kam so ga položili.« ³ Peter in oni drugi učenec sta šla ven in se odpravila h grobu. ⁴ Skupaj sta tekla, vendar je drugi učenec Petra prehitel in prvi prišel h grobu. ⁵ Sklonil se je in videl poveje, ki so ležali tam, vendar ni vstopil.⁶ Tedaj je prišel tudi Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil v grob. Videl je poveje, ki so ležali tam, ⁷ in prtič, ki je bil na Jezusovi* glavi, vendar ni ležal s poveji, temveč posebej zvit na drugem mestu. ⁸ Tedaj je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prvi prišel h grobu; in videl je in veroval. ⁹ Nista še namreč umevala Pisma, da mora vstati od mrtvih.

Razlaga

Velikonočna procesija je v Sloveniji nekaj res izrazitega. Predvidena je seveda v obredniku vesoljne Cerkve, vendar ni povsod tako viden običaj. Tam pa, kjer lahko v procesiji gredo do pokopališča, vstajenska procesija pride še bolj do izraza.

V prejšnjem prispevku sem vas povabil, da na veliko noč zjutraj, v kolikor je možno, tudi na pokopališču, skupaj z našimi pokojnimi rečemo »Aleluja, Kristus je od mrtvih vstal, res je vstal!« Za nas pravimo, da v Bogu živimo, se gibljemo in smo, za pokojne pa, da so zaspali v Kristusu in da torej živijo in da niso mrtvi. Eni in drugi smo v Bogu in dejansko je Kristus porušil zid, ki je ločil mrtve od živih. Zaradi Kristusove zmage nad smrtjo ni več razlike in zato je Cerkev vedno obhajala obrede v povezavi z nebeškimi obredi (če se lahko tako izrazim) ali bolje rečeno, sv. maša je bila vedno mišljena, od vsega začetka, kot podoba nebeške gostije. To je danes še posebej izrazito pri pravoslavnem bogoslužju. Vendar v zavesti Cerkve ne gre samo za podobo, ampak še bolj za skupnost. Ko mašujemo, darujemo in obhajamo obrede na tej zemlji, to naredimo skupaj (in istočasno) z vsemi, ki so že v nebesih, ki so šli pred nami v nebeški Jeruzalem in ki, prav zato, ker v Kristusu ni več pregrad, skupaj z nami (in mi z njimi) slavijo našega Gospoda. Se boste vprašali, kaj pa z vicami? Kot vemo, pri sv. mašah vedno molimo za pokojne in ker v Kristusu ni več pregrad, potem je pot našega odrešenja gotovo skupna.

Govorimo o celostnem pogledu in se gotovo lahko vprašamo, kaj to pomeni. Celostni pogled je tisti pogled, kjer ni več pregrad med tem in onim svetom. Ne gre za to, da bi vse zaznali, vedeli, razumeli, ampak za to, da upoštevamo eno in drugo, da razumevanje našega sveta in življenja ne izključuje tistih, ki so bili pred nami, predvsem pa, da ne izključuje Boga in Kristusa našega Gospoda, v katerem se je Bog Oče razodel nam vsem.

Radovednost je pripeljala človeka do tega, da se je spraševal, kako je Kristus vstal od mrtvih fenomenološko: kdaj je odprl oči, kako se je dvignil iz ležečega položaja itd. Nihče tega ni videl! Zato je upodabljanje tega trenutka lahko res zavajajoče. Izročilo pravi, da, ko je Kristus na križu izročil svojo dušo v Očetovo naročje, v naročje življenja in ne smrti, je takoj šel v podzemlje in potegnil Adama in Evo iz kraljestva smrti. Takoj, tako kot so takoj in brez obotavljanja Izraelci odšli iz Egipta. Jezus je takoj porušil pregrado, ki nas je ločila od nebeške gostije in takoj, ko so stražarji zbežali izpred groba, se je prikazal najprej Mariji Magdaleni pri grobu, potem zbranim učencem ter učencema na poti v Emavs. Odlomek o teh dveh učencih beremo že na veliko noč pri večerni sv. maši. Ta celostni pogled je torej pogled skupnosti in ne ločenosti. Je popolnoma spremenjen pogled dveh učencev, ki se iz Emavs vračata nazaj v Jeruzalem in ki potem, ko sta srečala Jezusa (gre torej za odnos, za skupnost), povsem drugače gledata in razumeta Kristusovo in svojo resničnost ter božji pogled in delo odrešenja za cel svet.

Celostni pogled je seveda pogled vere, vendar vere v smislu skupnosti med božjim in človeškim. Zato ni pomembno, ali je Kristus vstal z levo ali pa z desno nogo (dovolite, da se pohecam), ampak, da je vstal in Adama in Evo (ter z njima dvema vse nas) potegnil iz Šeola (tj. iz kraljestva smrti). In to prinaša vsem nam mir, tisti mir, ki ga vsak izmed nas in vsi skupaj iščemo, in tisti mir, s katerim je vstali Kristus pozdravil svoje učence »Mir z vami«.

Kdor se sprašuje, s katero nogo je Jezus vstal (ponovno banaliziram), bo vedno nemiren enostavno zato, ker ne vemo in ker ni pomembno. Kdor pa sprejme velikonočni pogled, se razveseli zaradi Gospodovega vstajenja in ga vsem oznanja, da bi to veselje doseglo vse.

Naj bo obhajanje velike noči tudi za nas razlog za mir in vir veselja. Saj se v Kristusu nič ne konča, ampak gre vse naprej, vendar naprej tako, da preide iz smrti v življenje.